

arten, og han søgte fremdeles at godtgjøre, at den Straffeart, som man satte istedetfor den, hvortil den Vedkommende var dømt, snarest maatte ansees som strengere end den idømte. Ogsaa her skal jeg bede bemærket, at det ikke kommer an paa, hvilken Formening det ærede Medlem eller nogen Anden nu maatte have om disse forskjellige Straffearters indbyrdes Forhold, men det kommer an paa, hvad Loven i den Henseende indeholder. At Loven af 6te November 1858 var forberedt 8 Aar tidligere ved en Lov, som søgte at fjerne Ildstraffen af Slaveristraf, for derved at danne Obergangen til den Tid, da Slaveristrafen aldeles kunde ophæves, og hvorfor det ogsaa udtrykkelig siges i Motiverne til den Lov, der senere udkom, nemlig Loven af 6te November 1858, at der kun var meget faa Fæstningsflaver tilbage — jeg siger, det er af mindre Betydning, at Loven af 6te November 1858 saaledes var forberedt længere Tid iforveien — men fra hvilket Synspunkt gik Lovgivningsmagten ud, dengang man vedtog Loven af 1858? Man gik ud fra, hvad der staaer i Motiverne: at der var saameget mindre Betænkelse ved at gjøre denne Forandring, som det ifølge Lovgivningens Opfattelse maatte erkjendes, at Slaveristrafen var strengere end Tugthuusstraffen; og svarer det ærede Medlem mig, at man deri havde Uret, saa kommer det ikke an paa, hvad han eller jeg i dette Tilfælde mener, det kommer an paa, hvorledes Loven opfatter disse Forhold, og at Loven opfatter dem, som af mig anført, fremgaaer ikke alene af den Yttring i Motiverne, som jeg nylig citerede, men desuden af tidligere Love, og jeg skal saaledes henvise det ærede Medlem til Forordningen af 11te April 1840 § 82; han vil deraf see, at Tugthuusstraf i de Tilfælde, hvor Loven foreskriver Domstolene Valget mellem Tugthuusstraf, Rasphuusarbejde og Fæstningsstraf, er bleven reserveret for unge Mennesker, der ikke vare over 20 Aar gamle, saavel som for dem, der ikke tidligere vare straffede med offentligt Arbejde, hvorimod de ældre og tidligere straffede Personer skulde henvises til Rasphuusarbejde eller Fæstningsarbejde. Behøves der noget bedre Bevis for, at Lovens Mening var den, at Tugthuusarbejde var en mildere Straf end Rasphuusarbejde

og Fæstningsstraf? Lovgiveren i 1840 kan ikke have villet, at de unge og mindre straffede Personer skulde henvises til en haardere Straffeart, end de ældre og strengere straffede; det kan han ikke have meent. Jeg kan ikke nægte, at jeg haaber, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe) nu selv vil erkjende, at det Resultat, hvortil han kom, bygget paa de Præmisser, som jeg har tilladt mig at behjælp noget nærmere, ikke ganske staaer sin Prøve; det Resultat, hvortil han kom, var nemlig det, at Folkethinget ikke kunde være „bekjendt“ at vedtage Noget, der er forskjelligt fra, hvad man formeentlig saaledes tidligere i Lovgivningen skal have slaaet fast som et Princip. Efter min Mening kan Folkethinget ikke være bekjendt, for at jeg skal bruge den ærede Rigsdagsmands Udtryk, at gjøre Noget, som man erkjender for ikke at være billigt og retfærdigt, og man kan ikke søge en Retfærdiggjørelse for at gjøre det, som man erkjender for at være urigtigt, i den Omstændighed, at man tidligere maatte have gjort noget ligesaa Urigtigt. Men, siger den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), hvad ville da Mandssangerne sige, mod hvem man jo har begaaet denne Uret? Thi Mandssangerne ville enten finde, at der er gjort dem Uret i 1857, og da ville de rimeligviis sige: Det glæder os, at Lovgivningsmagten nu er kommen til bedre Erkjendelse, eller ogsaa ville de mene, at der ikke er steet dem nogen Uret, og saa ville de slet Intet sige. Men, sagde den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds — og det blev ogsaa idag stærkt urgeret af den høitæredede Justitsminister — hvorledes kan man gjøre en Forandring nu, som gaaer ud fra den Forudsætning, at man i Aaret 1857 har begaaet en Uretfærdighed, uden tillige at afhjælpe denne Uretfærdighed? Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds, (Liebe) som først fremsførte dette Argument, maa tillade mig, at jeg siger, at denne Indvending slet ikke rammer, og hvorfor rammer den slet ikke? Fordi der ikke mere eksisterer Folk, mod hvem denne Uretfærdighed er begaaet. Den Paragraph i Loven af 1857, hvorom her er Spørgs-